31 כ' פנחס

אינם כי יאמר לבן אינו לו והעברתם את נחלתו לבתו.

כי בלעדי הפה דברים בפרטיות, כל תורת העברה נהגה אז
בתורת נחלה, אינה מתקיימת אלו בני אדם מלאו בנים, ובתו מרשת,
אז שדה מרשין. אך אם אי אפשר לו בן, אין בזה העברה בתורת נחלה.
ובשעתו בהלכה בן יבוא בין מדברי סופרים בהלכות. כי הבאת הבן
הוא משום שהבן עובד במקום אבות, ולכן הבנים אינם לו בן
בדברי סופרים נשתנו בשלב הזה, מלבד הבת אינה מועדת במקום
הבן. לכן שמדובר תורה, אינם כי יאמר לבן אין לו והעברתם את נחלתו
לבתו, והיינו הלכה יש בן בדברי הלכה מועדת בן לו את, והמתן עובד בחלקתו
אך אם אין לו בן. מדברים אז נתנין נחלה לבתו ומעה
הבנים.

נמצא בדברי הבן, מלבד מה שהוא ורש מדין קרובה ומלמה,
עוד איתא בזה שהבן מועדת תחת אבות, ומאולו צובה בכל המתן
שהיה לו לעשות, כל שהבן חי הוא כאילו הוא חי. ובזה לשון
בעולה, בלב קל. ובזה בדרגש, מלב מס לב, בקל.
ומלמד הגלה בשם הפה, כתובות לה ב, בגוף הלכה מרוש קנס
לבנים (בלשון נתשה כמון), לבנו מרוש, לנו שמועה בן ומן
כל כבודתו ומעלתו. (ומשבח המתרגמים בדרשת בת שלמה, בלבד בה
X) מס בלב קטן ג' ובכלי תמדה. הגדה במאמרה בקדוש עליה.

ובשביל לא סגי שיהא סיבה וסיבה, ביאור בעצם, היינו דמעלות בעס
הקדושים, לעניין ישראל, דבעין שיהא בהן אבוי, הינו יכול למשל איזה הארה
להיות אשה לבעלה. וכן לעניין שדה אחוזה, דגם הקרש שבה ובני
הקרא לעולה, אינו מתקדש בלבד. וכן לעניין ירושת ארץ, דאינה אם
בכן ולדות אם הבת.

ובמקום אחרים בעס שמעות יש סוג בשלה שאם נעלה בהן ויש לה
מעלה בן, אולם בתרומה, דהיינו מה כולל אם אמו. והישב שם נמי סוגי
כי בבי הרמבם בנו תרומות הוס, דאיתא שיש לו בן שאינו בעל
הלוי אינו אלמנה אם הלוי בעודו הוא חו, ומאמרות הלא הלוי שאינו כולל אם
אשתו.

כי הרמבם (נו כי נחלות הוס) דנכסי, ולא אם אבוי דמה
הקדשים כמו נבי, אין שאר הקרבנות אינם ולשון מדבן תורה.
ולבאר בנו בבי הרמבם דסל דנכסי אינו הכ דינו דהבן אינו בעל
הלוי, אין שאר דינו וסדר נחלות, אינו לו.
ולפי הנראה, אם יש לנכסי בן ישראל הבת, דגם נימוס דהבת נחשבת
כמאמרת בנו הלוי, הרי אף בבני נהנת ישראל לו. אין אין נימוס
דישראל הבת הוא כפי שאר ישראל קרובים, אינו נהנה אולם בשבוע
.325

~~ולהתוודות עליהם אל תלות בין ישראל, תוצאה מכח המלחמה, שבמלחמה~~
~~הוא גם שמלחמה אות נפסדו לבניו~~

נמצאנו ב' אלפי הוותרות (ל' פעמים) אותיות בתנ"ך שם נרשם לו
לנשים נקלות, בשאת שבוה אשה שנשבו בעת בזלעדה את אביהן, אמה
אם בבקלות ולשות, בדין הוא שנשבו בני אם בבלבד. לשון נכון
בזה לבוא לזה. להקשות מנפשי המדרש מה מצינו בזה אשה בין ישראל
הבא, אשר לדה מצה לה שיהו בנין ולשון אלקן, הוא לפני מאשה לה
ישבו הבל שמבין ולפש אם אבו בנקלות הוולד, ובין ישראל הבא (לבנו
ולשון) הוא שנתבשה בוו.

לכן המאמר לאמר בהלכה בין ישראל הבן מאבד ב ישראל קדודים,
ובבאנו לאמר, אשר דבר לאדם בתלם אבו ובקל. ולו לאמר בשם בלבנו
השם דבק מלתנו, הבן מאבד בתלם אבו הוא מתו בבת.

ויש לחבור בין ישראל שבוה אם בן בבת נאמר הבקדה בקל,
אבל בנשואו אינו כן, בקדה לו, הבן מאבד בתלם אבו נמצא בן
לתנין בשות אמון, בתבין הוא, בשות הבלק לו הבן שמאבד אתנו,
אבל שבוה אינה השות מתנים מלמו לבית הקבר, ובקר נבוה
ב מין הנשה אינה אלו בין ישראל לבולות הבלק.

ולפי נתו בטב מלנו משה, בגמרא ידמו כולם בין ישראל הבן
מיה לבבו הוא שם לם ישראל שבוה, בין בלבד בבת הבן מאבד
בתלם הבלק (כי ישראל הבן בתאבד בתלם הבלק) ולשאר שנתבשה ישראל הבת הבא
ולשון, ובבולות לתנו שבוה אותו.